

seende var mere ortodoks end Dr. Eduard Larsen, blev der ikke den Gang, saa vidt mig bekendt, fremsat nogen som helst Indvending, hverken i Pressen eller i Rigsdagen eller fra det teologiske Fakultet eller den samlede Gøjstlighed. Og naar man besætter Forstanderembederne ved Statens højere Almenskoler, Rektor-embederne, ved jeg heller aldrig af, at man har tænkt paa andet end dette: Lad os faa en virkelig pædagogisk uddannet Mand, og det kan jo dog ikke være Tankegangen, at man overfor Folkeskolen skal have et andet Standpunkt — et teologisk Standpunkt —, end man maa have overfor den højere Almen-skole. Det er jo Børn af Folket, hvad enten det er Børn af rigere eller af fattigere — og i den højere Almen-skole gaar der jo for Resten lige saa mange Fattigfolks Børn som rige Folks Børn. Det jeg mener, man maa kræve ved saadanne Forstanderembeders Besættelse — bortset fra visse administrative Egenskaber, som naturligvis altid maa kræves af Personer i ledende Stillinger —, er dette, at den, der besætter Embedet, sætter det pædagogiske Krav i Spidsen. Jeg har derfor anset mig for ikke alene berettiget, men ogsaa forpligtet til, da jeg nu skulde besætte Forstanderembedet i Skaarup, at sige: Dette Hensyn maa jeg sætte foran, det er det første Hensyn.

Naar jeg saa saa paa de 14 Ansøgere, der havde meldt sig, og gik deres Kvalifikationerne igennem, deres anbefalinger og i det hele de for mig foreliggende Oplysninger, kunde jeg ingen Tvivl nære om, at naar jeg skulde sætte det nævnte Hensyn forrest, var Dr. Eduard Larsen den absolut mest fremragende. Han var den, som havde den længste Erfaring; han havde været ansat som Lærer ved et Seminarium siden 1891 og var blevet ved at være Seminarielærer, og han havde ofret dette Felt hele sin Interesse og taget Del ikke alene i Underdervisningen paa det Seminarium, hvor han var ansat, men ogsaa i visse Grene af Ledelsen. Forstanderen for dette Seminarium siger om ham: at „Dr. Larsens betydelige Personlighed og noble Karakter, hans Kundskabsfyldte, hans Dannelse, hans Interesse for og Kærlighed til de unge, særlig til de vordende Lærere, gør ham til en udmærket Lærer og fremragende Skolemand, som i fortrinlig Grad er skikket til at være Forstander for et Seminarium“. Den samme Forstander har ogsaa sendt mig et Brev, hvori han siger — jeg beder Formanden undskyldte, at jeg maa læse noget af det op —: „Dr. Larsen har i en

lang Aarrække været Lærer her paa Blaagaard, og han er lige skattet af alle her — Lærere saavel som Elever — uden Hensyn til religiøse, politiske og litterære Anskuelser. Hans overlegne Dygtighed, hans Indsigt i alt, hvad der vedrører Skolevæsenet, og hans Kærlighed til Arbejdet og til de unge har gjort, at han har haft en sjælden god Indflydelse paa de vordende Lærere, som har faaet deres Uddannelse her paa Blaagaard“. Og saa taler han om, at „alt dette har sin Aarsag i, at Dr. Larsen er en fremragende Mand. Naar jeg tænker paa den Indflydelse, han øvede paa de to Seminarielærermøder, som afholdtes i November 1913, paa den Spænding, hvormed han høstes, og paa det Bifald, han høstede fra alle Sider (saa vidt jeg saa), tager jeg ikke i Betænkning at sige, at Dr. Larsen — indenfor vor Seminarieverden — er en af de allerbetydeligste, maaske den betydeligste Mand“. Der foreligger altsaa fra hans Forstander særlig gode anbefalinger. Underhaanden vidste jeg ogsaa fra hans Medlærere og deriblandt særlig hans Medlærer ved Seminariet i Religion, Pastor Ludwigs fra Vor Frelsers Kirke paa Christianshavn, at de saa paa Dr. Larsen paa samme Maade. Pastor Ludwigs har senere i „Nykøbing Dagblad“ for den 21. Oktober skrevet en Artikel om Spørgsmaalet, hvor han, foruden at tiltræde det Princip, som jeg her hævder, man maa sætte i Spidsen ved Besættelsen af et saadant Forstanderembede, nemlig at det først og fremmest er en pædagogisk Post og ikke just en kirkelig Post, skriver, at „Dr. Larsens overordentlige Kvalifikationer kan der ikke rejses nogen Tvivl om; han kan i den Henseende ikke blot tage det op med alle sine Konkurrenter; han overrager dem langt.“ Det er altsaa Vidnesbyrd af en Mand, der har arbejdet i flere Aar sammen med Dr. Larsen. Fra mange af Dr. Larsens Elever har jeg faaet Breve, som gaar ud paa noget lignende. Jeg skal blot citere et enkelt: „Dr. Larsen var meget afholdt af største Parten af Eleverne, ikke alene paa Grund af sin Dygtighed, men ogsaa paa Grund af den Maade, som han forstod at omgaa Eleverne paa. Jeg kan tillige med Bestemthed hævde, at Dr. Larsen aldrig nogen Sinde gjorde sig Umage for at paatvinge Eleverne sine egne Anskuelser, og at han behandlede anderledes tænkende med samme Omhu og Respekt som Meningsfæller.“

Jeg mener, at dette i hvert Fald fremhæver Dr. Larsen som en eksceptionelt